Кіра Малініна

Допомога з перекладом: Антоніна Крим

Ось — ти, а ось — я

1.

Темна кімната. Він сидить на стільці, закривши очі. Вона гріє руки, підносячи їх до лампи, пильно дивиться на нього, дме. Підводиться, щоб дотягнутися. Не торкаючись, гладить його волосся. Він повільно розплющує очі. Вона осмикує руку, він здригається від несподіванки, різко встає зі стільця. Проходить по кімнаті, постійно поглядаючи в її бік, вона з посмішкою спостерігає за ним. Потім починає хихикати.

ВІН. Я смішно ходжу?

ВОНА. У тебе найкоротша пам'ять на світі.

ВІН. Припустимо, лампу цю я звідкись знаю.

ВОНА. І мене десь уже бачив.

Пауза

ВІН. Виразно.

ВОНА. Буквально вчора.

Він зупиняється, замислюється.

ВІН. Віолетта?

Вона заперечливо хитає головою.

ВІН. Христина?

Хіхікнув, вона заперечливо хитає головою.

ВІН (впевнено). Олександра.

Вона сміється.

ВІН. Що тут смішного?

ВОНА. Взагалі-то - нічого.

ВІН. Ну?

ВОНА. Що?

ВІН. Як тебе звуть?

ВОНА. А тебе?

ВІН. Мене? ... (Замислюється).

Пауза. Він сідає.

ВОНА. Наступного разу я спробую накидати короткий зміст попередніх снів до твоєї появи.

ВІН. Снів, точно, снів ... я знову забув все.

ВОНА. Як завжди.

ВІН. Але вже майже згадав.

ВОНА. Як завжди.

ВІН. Вибач, я нічого не можу з цим ...

ВОНА (перебиваючи). Ти просиш вибачення у людини, в існування якої майже не віриш.

ВІН. Ні, я вірю.

ВОНА. Стаєш прозорим, коли брешеш.

Він оглядає свої руки.

ВОНА. Ти сьогодні пізно ... що тобі снилося?

ВІН. Я від когось тікав. Дуже довго. По вузькій вулиці, там сира бруківка ... і дихання. Моє. Дуже гучне. Немов гудить всередині. Ніби я дзвін.

Пауза. Він уважно дивиться на неї.

ВІН. Тебе засмутило моє запізнення?

ВОНА. Ні, мені просто сумно. трішки. Так буває. Розкажи мені що-небудь ...

ВІН. Веселе?

ВОНА. Що-небудь.

ВІН. Що перше згадалося. Так? Нікому не розповідав. Знаєш, бувають такі історії. Як цукерка за щокою . Я підліток, приїхав в село з другом, допомагати. Такий незграбний, незграбний, - дуже добре пам'ятаю. І вона також у село на літо. Ми всі якось ніяково спілкувалися, вона красива, я соромився. Закохався в неї. Одного разу йшов дощ, ми удвох їхали по розмитій дорозі на велосипедах, базікали, дурниці якісь , а дощ іде. Від бруду колеса не їдуть. Ми зупинялися - палицею зчищали бруд. Знову .Знову. Дощ продовжував йти. Раптом вона знову зупинилася і зчищає палицею бруд, я зупиняюся, і допомагаю їй, руками, руками зчищаю бруд (емоційно показує). Вона тоді викидає палицю і теж руками. І я їй кажу: це нічого, трохи їхати залишилося. І вона мені: це нічого, так. (Невелика пауза) Розумієш? (Невелика пауза) У цей момент ми почули. Розумієш? Це так здорово було. (Слів не вистачає) Відчуття це (ніяково) Ось. Історія.

Пауза. Вона здивовано дивиться на нього.

ВІН. Я щось не те сказав?

ВОНА. Ні, я просто подумала дещо ... не важливо.

ВІН. Скажи, будь ласка.

ВОНА. Дурниці.

ВІН. Будь ласка. Я ж параноїк. Скажи.

ВОНА. Я подумала: якщо ти зараз почнеш розпадатися, що буде? Що б я робила, якби ти зараз почав розпадатися на молекули?

Пауза. Він запитально дивиться на неї.

ВОНА. Вибач, не звертай уваги.

ВІН. Ні, ти продовжуй, продовжуй!

ВОНА. Я подумала, чому ти саме такий? Чому саме це поєднання молекул. І запах. Я відчуваю, як ти пахнеш. Навіть на такій відстані. Це патологія? Я, напевно, якась ненормальна?

Він посміхається.

ВОНА. Послухай, не смійся, тільки не смійся. Адже скрізь молекули. Я не знаю фізики, біології - нічого не знаю. Але я торкаюся столу і не стаю столом, а він не стає мною. Чому так?

ВІН. А ти хотіла б?

ВОНА. Так, особливо з людьми. З тобою. Адже частина знає про ціле. Як би я хотіла, взяти частину твоїх молекул і зрозуміти тебе всього, цілком, відразу.

ВІН. Поступово ми перетворилися б на величезний клубок матерії: ти, я, рослини, столи, камені - все змішалося б. Так, напевно, було на самому початку. Але тоді б ти не відчувала себе собою. І мене б не було. Одні молекули ...

ВОНА. Може бути, якась частина нас пам'ятає про те, що була частиною чогось одного і великого, і тому хочеться туди повернутися. А у молекул є пам'ять? Хоч якась ...

Він знизує плечима. Пауза.

ВІН. Якби ще й у кожної молекули була пам'ять, ми б, напевно, зійшли з розуму.

ВОНА. Світлішає. Зараз моя сусідка включить свою улюблену радіопередачу на всю гучність, і я прокинуся.

ВІН. Нам треба щось придумати.

Починає звучати якийсь марш.

ВОНА. Чорт ...

Звук стає все голосніше, вона прокидається.

2

Та ж кімната. Вона сидить. Він заходить, озирається, запитально дивиться на неї.

ВОНА (говорить на два голоси). Привіт, ми, здається, десь бачилися? Так. На роботі? Це був сон. Так я тебе уві сні бачив? Так. Як це? Так буває.

Пауза.

ВОНА. Вгадала?

ВІН. У загальних рисах - так.

ВОНА. І ще - очі блакитного собаки.

ОН (згадав). Ось з цього треба було починати (посміхається).

ВОНА. Може ти робот?

ВІН. Може, мене немає?

ВОНА. Кожного разу все спочатку, я так з розуму зійду.

ВІН. Зауваж, з кожним разом я все швидше згадую.

ВОНА. Давай влаштуємо сеанс гіпнозу? Потрібно тобі кудись поглибше цю фразу загнати.

ВІН. Гіпноз у сні?

ВОНА. Добре, пропонуй інші варіанти. Інакше наступного разу при першому ж питанні типу - а «хто ти?» Або «де я?» Або «а ми вже бачилися?», Я тобі як слід вріжу.

ВІН. Давай я спочатку сам спробую запам'ятати. Завчити. Ось дивись: очі блакитного собаки, очі блакитного собаки, очі блакитного собаки. Дуже просто запам'ятати.

ВОНА. Ну, ти й бовдур. Ти вже намагався так запам'ятати цю фразу - раз сто не менше.

ВІН. Так?

ВОНА. Ще як «так».

Пауза.

ВІН. Так, згадав ... Забуваю постійно, так ...

ВОНА. А я її скрізь пишу, кожен день. Як дурепа, півміста списала. На мене вже пальцем показують - он іде «очі блакитного собаки». Дуже смішно.

ВІН. Уявляєш, я зараз впевнений, що запам'ятав її.

ВОНА. Точно поб»ю тебе.

Він знизує плечима.

ВІН. Зате в тебе очі попелястого кольору.

ВОНА. Це тобі не допоможе.

ВІН. Гей, та все буде добре.

Пауза.

ВОНА. Я так боюся, що ця кімната насниться ще кому-небудь, і тут все переплутається.

Пауза. Тре замерзлі руки.

ВОНА. Тобі не буває холодно?

ВІН. Іноді ... Ні, рідко, частіше просто тривожно.

ВОНА. Я, напевно, захворію. Ти живеш в крижаному місті.

Пауза. Він уважно дивиться на неї.

ВІН. У тебе бронзова шкіра ... А ти випадково не та сама статуетка з музею, в якому я бував коли бував у сусідньому місті? Стривай, як же він називається? Імені ... Ні чорта не пам'ятаю. Якогось там імені. Вона, знаєш ... (шукає слова, не знаходить, видихає) мені так хотілося вкрасти її.

ВОНА. Коли сплю на лівому боці, мені теж здається, що я металева - серце гулко б'ється ... як дзвін.

ВІН. Я хочу до тебе доторкнутися.

ВОНА. Ти ніколи не говорив цього.

Пауза.

ВОНА (відводить очі). У тебе є сигарета?

Він дістає з кишені пачку цигарок, відкриває, подає їй. Вона дістає сигарету, прикурює.

ВОНА. Слава богу. Я, здається, починаю зігріватися.

ВІН. Мені чомусь страшно, коли ти мерзнеш.

ВОНА (пильно дивиться на нього). Тепер точно згадав.

Пауза.

ВІН. Я хочу доторкнутися до тебе.

ВОНА. Ні, ти все зіпсуєш. Це нас розбудить, і ми більше не зустрінемось.

ВІН. Ми заснемо і опинимося тут. Знову і знову.

Він простягає руку. Вона різко відхиляється.

ВОНА (нервово). Ні. Не торкайся мене.

ВІН. Не розумію.

ВОНА. Ні. Не хочу ризикувати. Це все, що у мене є.

ВІН. Воно є, воно не зникне. Нічого не зникає.

ВОНА. Мені страшно.

ВІН. Страшно втратити те, що маєш ...

ВОНА. Ні, страшніше втратити те, чого немає.

Пауза. Він не відпускає руку.

ВОНА. Якщо ти доторкнешся, ми прокинемося закинуті в різні частини світу. Це все, що у мене є. Ти ж вранці не пам'ятаєш нічого.

Пауза. Він опускає руку. Відвертається, відходить.

ВОНА. Не можу заснути після наших зустрічей. Прокидаюся серед ночі і не можу заснути. Лежу, повторюю: "Очі блакитного собаки. Очі блакитного собаки". Як дурепа.

3

Все та ж кімната. Вона перемішує карти, він входить. Здивовано дивиться на неї. Хоче щось запитати. Вона його випереджає.

ВОНА. Як завжди.

ВІН. Стій, зачекай, я сам.

Пауза.

ВІН. Ми бачилися ... уві сні, так? (Вона киває) ... і ти - це ти ... (посміхається). Я пам'ятаю.

ВОНА. Ти прогресуєш.

ВІН. Я пам'ятаю минулі наші сни. Вони поступово проступають. Дивне відчуття, я немов поринаю в щось чужорідне. Слухай, а може бути таке, що пам'ять про цей світ існує тільки в цьому світі?

ВОНА. У тебе - може, у мене - ні.

ВІН. Якщо це так - то я ніколи не згадаю нашу фразу в іншому, в реальному світі ...

ВОНА. Придумай, будь ласка, щось ще більш обнадійливе.

ВІН. «Все звичайно» або «люди вмирають» або ...

ВОНА (перебиваючи). Цього цілком достатньо.

Пауза.

ВОНА. Ти завжди з'являєшся пізніше мене.

ВІН. Ти не повіриш, я знову біг. Не від когось, просто. Стривай, я згадав, площа, я був на площі, жовтий автомобіль старої марки, жінка в плащі з болонкою на повідку, перехожий, випадкова фраза «в цьому місті сиро і холодно», листок з дерева впав за комір, обертаюся, магазин з такою ж лампою (показує на лампу на столі) так я згадав про тебе, і мені стало добре.

ВОНА. Напевно, ми живемо в різних часових поясах, я завжди опиняюся тут раніше.

ВІН. Звідки це? (Показує на карти)

ВОНА. У попередньому сні я була ворожкою. Це Таро. Тягни.

Він витягає карту.

ВОНА. Перегорнуто. П'ятірка кубків ... це означає ... (робить вигляд, що замислюється) убий, не пам'ятаю.

Вона ховає карти в стіл.

ВІН. А ти?

ВОНА. Не хочу нічого знати. Буде, як буде.

ВІН. Тобі страшно?

ВОНА. У цій кімнаті мало світла.

ВІН. Тому що в світі - ніч.

ВОНА (дивиться вгору). Давай замість дерев'яного даху тут буде скло?

ВІН (дивиться вгору). Краще нічого.

ВОНА. Скло краще, ніж нічого. Інакше стане зовсім холодно.

Вона встає, лягає на спину дивиться в стелю.

ВОНА. Ну, йдемо ж.

Він укладається з нею поруч.

ВОНА. Не так близько. Не торкатися, пам'ятаєш?

Він трохи відсувається. Пауза. Дивляться вгору.

ВОНА. Ну?

ВІН. Там немає зірок, там темно і йде дощ.

ВОНА. Ну ось, ти розігнав всі мої зірки, тепер і у мене дощ.

Пауза.

ВОНА. Закрий очі.

ВІН. Я навіть не буду питати навіщо, мені зовсім не цікаво, взагалі, ні крапельки.

ВОНА. Т-с-сссс

ВІН. А мовчати обов'язково?

Пауза.

ВІН. А це має бути романтично?

Пауза

ВІН. Тільки не кажи, що тиша - це найкраща музика.

Пауза.

ВІН (балакуче). І до речі якщо бути точним, то тиші не існує. Хіба що у вакуумі і то я не можу бути впевнений, тому що я там не був, а з фізикою у мене неважливо було, так що я не пам'ятаю як там у фізиці з вакуумом. Логічно якщо - то так, а так не зрозуміло, все ж може бути, життя така непередбачуване навіть для фізики ... А як у тебе з фізикою?

Пауза. Він дивиться на неї. Вона лежить, заплющивши очі.

ВІН. Гей, ну не роби вигляд, що мене тут немає.

Невелика пауза.

ВІН. Гаразд, я все зрозумів, лежати і мовчати.

Пауза. Вона лежить, заплющивши очі, він дивиться на неї.

ВОНА. Очі.

ВІН (ніби згадавши). Так, очі.

Він закриває очі. Довга пауза.

ВОНА. Що ти чуєш?

Пауза.

ВІН. Рідкісні машини на великій швидкості, далеко. поверхом нижче - телевізор, гучний жіночий голос, кричить, напевно, передають якусь театральну постановку, вода в батареях булькає, мабуть скоро будуть опалювати, значить, час йде до зими і тут.

Пауза

ВІН. Мокрі гілки дерев про скла і стіни, вітер у порожніх просторах, голосніше за всіх водостічні труби. Вони нібито задають питання: у-у-у? і начебто я один в цьому світі. Абсолютно один ...

Пауза

ВІН. У місто в'їжджає потяг, в ньому люди, тріщать розжарені лампи, розмови, погода, політика, діти, ось зграя собак жене гавкотом чужинця на площу, клацає замок пекарні, листя по асфальту ш-ш-ш ... ще я чую, як шарудить твоє волосся, ти повернулась, ти дивишся на мене? ...

ВОНА. Не відкривай очі.

Пауза.

ВІН. Мене хтось кличе. Мене будять.

ВОНА. Як тебе звуть? Ти чуєш своє ім'я?

ВІН. без імені. Просто: Прокинься, прокинься ...

4

Кімната. Він сидить за столом. Вона входить.

ВІН. Сьогодні ти пізніше за мене.

ВОНА. Я довго не могла заснути, думала-думала-думала. Стільки всього.

ВІН. Про нас?

ВОНА. Про все, про все відразу.

ВІН. Розповіси?

ВОНА. Напевно, не зараз.

Довга пауза.

ВОНА. Вчора злякала аптекаря, мені раптом здалося, що він - це ти. Виявилося - ні, подивився на мене ніби божевільна. «Блакитних собак не буває». Буває. Хочу щоб були, значить бувають. Розлютилася і обписала східну стіну аптеки цією фразою.

ВІН. Напевно, він злий на тебе.

ВОНА. Він дурний.

ВІН. Не злися, він не при чому. А в мене вчора теж було,тільки в кафе. З вулиці здалося, що одна з офіціанток - ти. Ситуація дурна. Адже у мене навіть слів немає. Сів за столик, замовив каву. Думав - як? Згадував фразу - не згадав. Кава допив і все сиджу. Підкликав її, дивлюся: не зрозуміло. І дурний такий діалог:

- Це ти?

- Хто?

- Ти - це ти? Це тебе я бачу уві сні?

- Ви будете ще щось замовляти?

- Я забув фразу, розумієш?

- Так ви будете щось замовляти?

ВОНА. Здається, я ревную.

ВІН. А я потім думаю - ну який я дурень, ну адже відразу зрозуміло було, що не ти! Навіщо треба було все це. Сам собі не вірю.

ВОНА. Мені здається, ми втомимося.

ВІН. Мені здається, ти втомилася.

ВОНА. Мені сумно. Стільки часу вже пройшло, а ми ще не зустрілися. І це якось ... нерозумно.

ВІН. Ти не віриш?

ВОНА. А ти?

ВІН. Я не думаю про це.

ВОНА. А про що думаєш?

ВІН. Просто живу.

ВОНА. Просто?

ВІН. Насправді неначе б не живу. Тут живу, а там - ні.

ВОНА. А я хочу там. Я так часто уявляла нашу зустріч, що тепер мені здається - вона ніколи не збудеться. Я затерла її. Витратила.

ВІН. А як ти її уявляла?

ВОНА. Мільйон варіантів.

ВІН. Я на коні ... білому скачу до тебе (показує), мій плащ розвивається на вітрі, меч брязкає по шпорах, тисяча чортів! Я підхоплюю тебе на скаку, і ми скачемо в країну мрій. І живемо там довго і щасливо. Вгадав?

ВОНА. На тебе падає велика бетонна плита, на ногу, на ліву. Ти природно падаєш, втрачаєш свідомість, навколо нікого - тільки я. Під страхом смерті витягую тебе з-під плити, везу в лікарню, тебе виліковують, але ти залишаєшся кульгавим на одну ногу ... І так, ми живемо довго і щасливо (багатозначна пауза). Або ось ще варіант ...

ВІН (перебиває). Ні-ні, постривай ... А в тебе всі варіанти пов'язані з підвищеним травматизмом?

ВОНА. В основному, так.

Пауза.

ВІН. Ммм...

ВОНА. Зрозумій, так треба. Інакше ти втечеш від мене.

ВІН. Що?

ВОНА. Втечеш ...

ВІН. Втечу?

ВОНА. Ще й як! А так у тебе розвинеться почуття неповноцінності і ти ...

Він починає сміятися.

ВОНА (посміхається). Це не смішно, між іншим! Я, між іншим, багато над цим думала.

ВІН. Це дуже смішно!

ВОНА. Ти нічого не розумієш.

Він раптово стає зосереджено-уважним, прислухається.

ВІН. Мене знову будять.

ВОНА. Може бути, у тебе вже є дружина. І це вона тебе будить. Хто тебе будить кожен раз? Хто?

5.

Нічого не змінюється - кімната. Вона вже там, він входить.

ВОНА (з претензією). Де ти був?

ВІН. Я не спав минулої ночі.

ВОНА. Я тебе чекала.

ВІН. Я знаю.

ВОНА. І хвилювалася.

ВІН. Знаю. Пробач.

ВОНА. Що трапилося?

ВІН. Мені стало моторошно ... розумієш? Мені здавалося, що якщо я засну, то більше вже ніколи не прокинуся. Наче б я цілком витік з реальності або вона з мене. Я постійно перебуваю в очікуванні, не живу, а чекаю-чекаю-чекаю. Як ніби вдихаю (вдихає), вдихаю, вдихаю і не можу видихнути. Тісно. Жахливо тісно. І сил немає вдихати. Нікуди. Я переповнений. Мені стало страшно.

Пауза.

ВІН. Тебе це не лякає?

ВОНА. Мене лякає те, що нічого не змінюється. Нічого не відбувається. А якщо нічого не станеться?

ВІН. Якщо ми не зустрінемося?

ВОНА. Так, якщо все це даремно?

ВІН. Як даремно?

ВОНА. Якщо ми не зустрінемося ніколи. Навіщо тоді це? Тільки мука.

ВІН. Я не вірю, що ти так думаєш.

ВОНА. А якщо так? Що якщо все так? Звідки нам знати? Чому так відбувається? Чому нічого не змінюється? Так довго нічого не змінюється.

ВІН. Але ми таки зустрілися. Тут. Розумієш, тут.

ВОНА. А якщо це була випадковість? Дивний збіг. Хіба мало випадковостей? А що якщо ми самі собі придумали це? Вигадали таку гру? Що тоді? І вона не може втілитися. Ніколи. Що тоді?

ВІН. Тобі мало цього?

ВОНА. Так, мені мало. Мені потрібно більше. Мені потрібно все. І тобі. І тобі теж. Я не вірю, що ти можеш так все життя - наполовину, ні, навіть на чверть. Не вірю. Я погано засинаю. П'ю таблетки від безсоння. Мені тривожно. Тому що я постійно думаю про це. Постійно.

ВІН (прямуючи до неї). Мені потрібно обійняти тебе.

ВОНА (відсторонюючись, зі злістю). Ні, ти не можеш.

Пауза. Він ще раз намагається підійти до неї. Вона відходить.

ВОНА. Ти. Не. Можеш.

ВІН. Не роби цього.

ВОНА. Чого?

ВІН. Ти відрізаєш мене.

ВОНА. Тебе зараз розбудять.

ВІН. Будь ласка.

ВОНА. До речі, ти так і не сказав, хто тебе будить. Може бути, я тобі й не потрібна? Може бути, у тебе все є? Га?

ВІН. Прошу тебе ...

ВОНА. Не треба, не треба мене просити. Я нічого не можу. Нічого.

6

Кімната та ж. Він, вона, стіл, лампа, два стільці - все на місці.

ВІН. Ти злишся.

ВОНА (стримуючи злість). Ні, я не злюся.

ВІН. Дуже стараєшся.

ВОНА. Я просто втомилася.

Довга напружена пауза

ВІН. Слухай, припини, я зараз вибухну.

Вона встає, ходить по кімнаті так ніби шукає собі місце, зупиняється біля стіни, спиною до нього.

ВІН. Ти хочеш поговорити про це?

ВОНА. Знаєш, що я хочу? Я хочу завтра прокинутися від міцного сну, вмитися, спуститися в кафе і поснідати подвійним експрессо з круасаном. У мене буде гарний настрій. Я буду сидіти і дивитися на перехожих, на красивих молодих чоловіків. Милуватися ними. Посміхатися їм. А потім хтось із них зайде в кафе і сяде за мій столик. Ми навіть не будемо розмовляти, тому що він зрозуміє мене без слів, він мене впізнає. Знаєш чому? Тому що він завжди мене шукав, таку як я, зрозумів? І я його впізнаю, ми пізнаємо один одного відразу ж, і він буде розуміти мене без слів. Таке можливо. І таке обов'язково станеться зі мною. Зі мною трапиться. Це обов'язково буде любов з першого погляду, сильна, справжня, на все життя, на два життя. Так і буде! Ми будемо дуже щасливі! Ми будемо спати, міцно обнявшись, і ходити разом у похід, і виховувати дітей - їх у нас буде не менше двох. Двоє чудових дітей або троє - я ще не вирішила! Я обов'язково зустріч його, ось побачиш! Тому що в цьому величезному місті обов'язково є хтось мій, тільки мій, для мене, просто я не там шукала, не того. Тепер я знаю. І я не буду думати кожну хвилину про тебе, не буду, не сподівайся, ні думати, ні шукати, нічого, просто жити і все, жити і все, просто жити! Зрозумів?

ВІН. Добре, прекрасно! Удачі! Як зустрінеш свого милого мужчинку - передавай йому від мене полум'яний привіт.

ВОНА. Не сподівайся, я навіть не згадаю про тебе, ні одна клітинка мого мозку не відтворить у пам'яті твоє обличчя, взагалі нічого. Нічого. Нуль. Ніхіль.

ВІН. Прекрасно, а я завтра піду гуляти по вулицях мого міста, там весна. Знаєш, мені завжди здавалося, що навесні жінок в світі стає більше. І вони стають нестерпно красиві всі, абсолютно всі. І я буду бродити, вдихати тепле повітря і закохуватися ... в кожну, буду пригощати їх коктейлями, танцювати з ними на площах мого міста, базікати про всяку

нісенітницю, і ми будемо сміятися так безтурботно, по-дитячому ... І я буду безмежно щасливий ...

ВОНА. Відмінно! Прекрасно!

ВІН. Так.

ВОНА. Чудово!

ВІН. Чудово.

ВОНА. Іди ти до біса, ненавиджу тебе!

ВІН (посміхаючись). Так?

ВОНА. Ненавиджу! Як же я ненавиджу тебе, хто б знав. Навіть кінчики моїх нігтів ненавидять тебе! Все моє тіло ненавидить тебе. Але найбільше ненавидять тебе мої очі. Мої очі попелястого кольору ненавидять тебе. І волосся, волосся моє ненавидить тебе, а руки так ненавидять тебе, що задушили б. Ти в моєму житті займаєш таке ж нікчемне місце, як ... (озирається по сторонах) як ... як цей волосок (висмикує з голови декілька волосків, відкидає убік). Ось, ось що я зроблю з тобою. Раз і немає тебе, мені навіть боляче не буде. Ти зрозумів? Зрозумів ти, людина, чийого імені я навіть не знаю, чиє ім'я я навіть не хочу знати, бо в тебе імені немає, тому що тебе немає. Немає і не буде! (Видихнувши, сіла, відвернулася від нього)

Довга пауза.

ВОНА. Ну давай, прокидайся вже. Котися звідси в свою реальність.

ВІН (придушене). Якби я міг ...

ВОНА (обертається, наказові тоном). Вистачить.

Пауза.

ВОНА. Слабак. Нічого не можеш зробити. Ненавиджу тебе!

Він і вона в тій же кімнаті.

ВІН. Що тобі снилося?

ВОНА. Болото.

ВІН. І все?

ВОНА. А що ще? Просто болото. Мерзенне, смердюче болото.

ВІН. А ти його бачила раніше, в реальності?

ВОНА. Ні, це моя хвора фантазія.

ВІН. Зрозуміло.

Пауза.

ВОНА. Як пройшов твій день?

ВІН. Не пам'ятаю. Якось пройшов. Я не пам'ятаю.

ВОНА. Цікава розповідь. Ти вмієш дуже цікаво розповідати.

ВІН. Послухай, якщо не хочеш спілкуватися - так і скажи.

ВОНА. Ні, чого ж, дуже хочу, горю бажанням.

ВІН. Бажанням мене вколоти.

ВОНА. Не без цього. А що?

ВІН. Звідки стільки отрути?

ВОНА. Захисна реакція.

ВІН. Я не нападаю.

ВОНА. Обставини.

ВІН. Які обставини? Ми самі собі обставини!

ВОНА. Вся ця твоя неспроможна філософія ...

ВІН (перебиваючи). Все, вистачить. Якщо ти так хочеш. Якщо ти цього так сильно хочеш. Я зникну.

ВОНА. Треба ж і як це?

ВІН. Я не буду спати. Скільки зможу: добу, двоє, троє - як вийде. Або, може бути, у мене вийде не бачити снів. Спати по 10-20 хвилин, ставити будильник, прокидатися. Не бачити тебе. Я це зроблю. Якщо тобі так цього хочеться. Зроблю.

ВОНА. Яка прекрасна ідея! Ти мене вкрай обрадував. Я буду безмежно щаслива не спостерігати тебе тут.

ВІН. Не будеш.

Пауза. Вони сидять мовчки. Через кілька хвилин він встає і підходить до дверей.

ВІН. Я краще там почекаю.

ВОНА. Так.

Він виходить, щільно закриває за собою двері.

8

В кімнаті вона одна. Сидить нерухомо, відвернувшись від дверей. час від часу поглядає на двері.

Встає, підходить до дверей, пробує відкрити - марно. Прислухається - нічого.

Сідати на свій стілець, гріє руки над лампою.

Прислухається, різко встає, підходить до дверей, прикладає вухо, смикає ручку, ще, ще - нічого, відходить.

Повільно проводить рукою по столу там, де він зазвичай сидить, - нібито хоче проникнути. Не віддаючи собі звіту, озирається, щоб подивитися, чи не бачить хто її, сідає на його місце. Хоче щось відчути. Дивиться туди, де зазвичай сидить сама. Змінює позу, ще, ще: застосовує його пози як сукні. Зітхає. Никне. Сидить нерухомо.

Рішуче встає, робить кілька кіл по кімнаті. Підходить до дверей - смикає ручку, сильніше, сильніше. Б'є у двері кулаком, ще, ще, сильніше. Б'є ногою. Тулиться спиною, сповзає. Безсило. Сидить на підлозі.

Сидить на підлозі.

Нерухома.

9

Кімната, і усе як колись. Він не дивиться на неї, вона не дивиться на нього (хоча більше в кімнаті дивитися нема куди). Довга напружена пауза. Вона починає сміятися. Поступово сміх стає істеричним. Він не дивиться, не дивиться на неї. Вона б'є кулаком по столу, встає, впритул дивиться на нього. Він здригається, встає. Дивляться один на одного. Довга пауза.

ВОНА. Ти ... тебе немає.

Пауза.

ВОНА. Тебе немає. Ти всього лише моя уява, мій дурний сон. Тебе немає (підходить б'є його в груди, він терпить, мовчить). Йди. Зникни. Зникай ж. Вистачить. Тебе немає, немає, немає ...

Вона плаче, осідає на підлогу.

ВІН. Бачиш, я не зник і ми не прокинулися ... а ти боялася торкатися.

Пауза. Вона сильно б'є його по нозі.

ВІН. Бачиш, нічого не сталося. Все як і раніше. Нічого не змінилося. Я не зник. Нічого не змінюється.

Він сідати поруч, обіймає, починає сміятися.

ВІН. Бачиш, а ти боялася, я торкаюся до тебе, бачиш, а ти боялась, що все зникне, я торкаюся до тебе, бачиш?

Вона відштовхує його. Відбувається боротьба, Він намагається її обійняти і заспокоїти, Вона б'є його, виривається. Потім раптом обнімає, плаче, цілує, потім знову відштовхує, вигукуючи щось нерозбірливе, хоче втекти, сховатися. Раптом знову приймає ... і так поки є ще сили ...

10.

Кімната. Вона сидить за столом гріє руки над лампою. Він входить в кімнату.

ВОНА (через паузу, стомлено). Привіт.

ВІН (через паузу, стомлено). Привіт.

Пауза.

ВІН. Як справи?

ВОНА. Відмінно.

ВІН. Це добре.

Пауза.

ВОНА. А ти як?

ВІН. Добре.

ВОНА. Це відмінно.

ВІН. Так.

Довга пауза.

ВОНА. Я завела собаку.

Пауза. Він уважно дивиться на неї.

ВОНА. Ні, не тому. Просто завела собаку. Так захотілося.

ВІН. І як ти його назвала?

ВОНА. Ніяк. У нього немає імені.

ВІН. Зрозуміло.

ВОНА.Йому воно не потрібне.

ВІН. А як ти його називаєш?

ВОНА. Його не треба кликати, він поруч завжди.

ВІН. Зрозуміло.

Довга пауза. Він дістає сигарети.

ВІН. Хочеш.

ВОНА. Ні, дякую.

Він закурює. Ховає пачку. Палить. Пауза.

ВОНА. Хоча давай.

Він дістає пачку, відкриває, простягає їй. Вона бере сигарету, він ховає пачку і прикурює їй. Вона затягується,випускає цигарку. Сигарета ламається. Він знову дістає пачку, відкриває, простягає їй.

ВОНА. Ні, дякую.

Вона піднімає сигарету і повільно кришить її на стіл. Він уважно дивиться на неї.

ВОНА. Не дивись на мене.

Він продовжує дивитися.

ВОНА (зі злістю). Не дивись на мене так.

Він відводить очі. Не знає, куди подіти погляд, зауважує двері, підходить до неї.

ВІН. Цікаво, а що за цими дверима. Я раніше не помічав їх.

ВОНА. Жінка спить.

ВІН (прочиняє двері, глибоко вдихає). Там добре. Літо.

ВОНА. Там поле, і пахне сіном. Сумні сни. Вона дуже нещасна.

ВІН. Чому ж?

ВОНА. Їй сниться те, чого у неї ніколи не буде.

ВІН. Жінкам властиво драматизувати.

ВОНА. Чоловік властиво спрощувати.

ВІН. Я туди.

ВОНА. Можеш там і залишатися.

ВІН. Я подумаю над цим.

ВОНА. Все це жахливо безглуздо.

Він виходить. Вона намагається не показувати, що це хоч скільки її стосується. Коли двері закриваються, вона хапає залишену на столі пачку з цигарками, хоче дістати одну, але руки трясуться, сигарети вивалюються на підлогу. Вона майже падає на підлогу, збирає їх нервовими рухам, ламає кілька, зі злістю відкидає їх, починає нервово сміятися. Сміх поступово переходить у плач. Закриває обличчя руками. Нечутно входить він. Бачить її на підлозі, зупиняється. Вона піднімає на нього очі.

ВІН. Сьогодні ясно-попелястого кольору.

ВОНА. Поговори зі мною, будь ласка.

ВІН. Про що?

Пауза.

ВОНА. Поговори зі мною. Я не хочу зійти з розуму.

ВІН. Я не знаю про що.

ВОНА. Поговори про себе, ти завжди говориш про себе.

ВІН. На що ти натякаєш?

ВОНА. Мені дуже погано

ВІН. Думаєш, тільки тобі?

ВОНА. Мені боляче.

ВІН. А мені?

Пауза

ВОНА. Вчора я думала, що може бути, було б краще, якби хтось із нас помер. Або разом. Не важливо. Ні, краще разом. Щоб ніхто потім не сидів один у цій кімнаті ... і не мерз. Все б закінчилося. Закінчилося б. Мені так захотілося померти.

ВІН. А може бути, ми і так два трупи? Двоє покараних, які не підозрюють, що це покарання?

ВОНА. Спочатку мені здавалося це нагородою.

ВІН. Спочатку все здається нагородою.

Пауза.

ВОНА. Якщо ми два трупи, то ще гірше. Жодних шансів змінити щось.

ВІН. Їх немає і так.

ВОНА. Я, принаймні, могла сподіватися на пожежний вихід.

ВІН. Ні.

Пауза.

ВІН. Якщо ми обидва - чиясь фантазія, сон, що повторюється від разу до разу. Це багато що пояснило б. Тому ми не можемо зустрітися в реальності. Тому що у нас її немає. Нам це все тільки здається. Є тільки ця кімната і ми в ній.

ВОНА (емоційно). Так не може бути. Я знаю про себе, що я є. Я відчуваю, думаю, мені боляче. Я навіть відчуваю твій запах. Значить, я є.

ВІН. Чому тебе це так лякає? Адже нічого ж не зміниться. Якщо все так, то все одно нічого не зміниться.

ВОНА. Все зміниться. (Показує на свою голову) Тут все змінитися. А я хочу вірити. Ми зустрінемося. Коли-небудь. Я хочу, щоб у нас була хоча б можливість ...

ВІН. А якщо змиритися? Просто прийняти це як факт. Нічого неможливо, тому що нічого немає.

ВОНА. І що?

ВІН. І просто жити. День у день, день у день.

ВОНА. Як скрип гойдалок.

11.

Кімната. Вона його чекає. Він з'являється.

ВОНА. Дивись, що в мене є (тримає в руках невеликий глиняний чайник). Мій улюблений.

ВІН. Як це ти?

ВОНА. Банальна візуалізація (посміхається). 5 хвилин перед сном і він тут. А ще ось (дістає, показує) зелений, з бергамотом, чорний, з каркаде, правда, не вийшло, але я натренуюсь. І чашки. Лампа є - можемо пити чай, хочеш?

ВІН (нюхає чаї). А я, знаєш, що подумав - а якби можна було відчуття ось так само. Заварив собі трохи смутку чи мені, будь ласка, настоянку з торішніх спогадів кінця жовтня. Випив, всередині все заповнилося цим, і відмінно.

ВОНА. Так це індивідуальна машина часу.

ВІН. Ух, я б постійно таке робив.

ВОНА. Або, уяви, якби можна було чиїсь спогади заварювати. Хоч іноді ... Знайомих або зовсім незнайомих тобі людей. Я б вибрала осінній вечір в містечку старої двоповерхової Англії, щоб все як у книжках: бруковані вулички, будиночки такі англійські, листя ...

ВІН (немов продовжуючи думку). Англійські такі ...

ВОНА. Ні, листя як листя, а ось парасольки, парасольки, так - англійські, з правильною вимовою, парасолі-аристократи. І дощ, звичайно, він адже там завжди - дощ? А далі за списком: сери, пери, шотландці в кілтах і з волинками, охорона біля якогось абатства в таких ось шапках (показує), циліндри, тростини, туди-сюди, маленькі смішні собачки і високі дами затягнуті в корсети, а що там ще?

ВІН. Чай з молоком, червоні двоповерхові автобуси, палата лордів, королева, Том Йорк і великий Бен - це все що я пам'ятаю про Англію.

ВОНА. Твій Том Йорк не в'яжеться з моїми циліндрами і дамами в корсетах. І автобуси до речі теж.

ВІН. Із задоволенням беру їх назад.

ВОНА. А тобі б чого хотілося?

ВІН. Я б дивився, як сніг падає у воду, щоб було багато води. Напевно це дивно, цілком дивно, жодного разу не бачив ... Нехай це буде Венеція. Там вода і люди майже рівноправні.

ВОНА. Ти там бував?

ВІН. Здається, немає. Але як ніби - так: там бували люди, я їх люблю дуже - поети. Ти їх знаєш.

ВОНА. «Скрипкові грифи гондол похитуються, видаючи вроздріб тишу».

ВІН. Так, можна було б їх спогади ...

Він замислюється, вона дає йому чай.

ВОНА. Дуже гарячий.

ВІН (бере чашку). Ця кімната обростає нами: ось вже чайник ... я тут подумав, треба б ще ковдру сюди притягти, щоб ти не мерзла.

ВОНА. Так ми сюди все своє життя потягнемо по шматочках.

ВІН. Я категорично не проти.

Пауза. П'ють чай.

Серпень 2009, січень-березень 2010

Постановка та будь-яке інше використання п’єси неможливе без згоди автора.
З питань використання тексту звертайтесь: malininakira@gmail.com